

Facilis Et Succincta S.S. Canonum Doctrina

Pirhing, Ehrenreich

Dilingæ, 1690

§. I. An Clerici sint veri Domini bonorum, ac reddituum Ecclesiasticorum, quos ratione beneficii percipiunt, etiam superfluum, an verò sint administratores tantùm eorum?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61641)

merè personalia, extinguitur; tùm quòd remississe talem revocationem censetur donans, qui scivit donatarij ingratitudinem, contra eum tamen nihil movit.

§. VII.

De aliis duabus causis revocandi donationem inter vivos, ob supervenientiam scilicet liberorum & inefficaciam donationem?

Siquis liberos non habens, omnia sua bona, vel partem eorum notabilem donavit, donatione propriè dictà, quæ non tam remuneratoria est, aut pie causæ facta, ac postea inopinatò, & præter spem liberos legitimos suscipiat, etiamsi unicus ille tantùm filius esset, re-

vocare potest donationem factam, ob quòd censetur donatio facta ralis, naturali jure sic præsumente, nisi liber nascantur, cùm nemo censetur revocare suos, posteris suis, seu liberis præterita ut etiamsi Ecclesiæ, aut pie causæ facta sit talis donatio, saltem ulque legitimam liberorum revocari potest.

Denique etiam revocatur donatio officiosa, quæ nimium facta est cum officium paternæ pietatis in filios adnuendam legitimam, qui per quædam apud ludicem institutam, post mortem parentis donantis, saltem ulque legitimam, revocare possunt donationem factam; de qua querela, & inefficacia donationis revocatione præcipitur.

TITVLVS XXV.

DE PECULIO CLERICORUM.

Peculii nomine hinc veniunt bona Clericorum, seu beneficiorum secularium; quæ bona in triplici differentia sunt, alia enim sunt bona patrimonialia, quæ Clerico beneficiato competunt ex hereditate v. g. ex donatione, aut aliis contractibus Civilibus &c. quæ bona etiam peculium Castrense dicuntur. Alia sunt bona quasi patrimonialia, bona sive peculium quasi castrense, quæ clerici beneficiati acquirunt ut stipendia suorum laborum, officiorum & ministeriorum Ecclesiasticorum. Alia denique dicuntur bona merè Ecclesiastica sive

peculium profectitium, aut reddituum beneficiorum, quos habent tales beneficiati Clericij sui beneficiorum Ecclesiasticorum. De his ergo bonis Clericorum.

§. I.

An Clerici sint veri Domini bonorum, ac reddituum Ecclesiasticorum, quos ratione beneficii percipiunt, etiam superfluum, an vero sint administratores tantum eorum?

Certum est primò, quòd Clerici beneficiati seculares Domini sunt bonorum patrimonialium, & quædam

patrimonialium, & de his plenè disponere possit, tam inter vivos, quàm per ultimam voluntatem, nõ minùs, quàm Laici, prout constat *ex cap. Quia nos 9. De testament.* neque enim per ordinem, aut Clericatum fiunt incapaces domini, aut eo se abdicant. De bonis ergò, seu de redditibus merè Ecclesiasticis, quos ratione suorum beneficiorum habent, est questio tantùm, utrum horum etiam sint Domini. Qua in re, certum est secundo, quòd eorum proventuum, quos ex bonis Ecclesiasticis ratione suorum beneficiorum percipiunt, verissimi sint Domini tales Clerici beneficiati sæculares, quoad illam partem, quæ ipsis ad vitæ honestæ sustentationem, necessaria est, ut possint etiam de hac parte pro suo arbitratu, ad profanas causas, dum vivunt, disponere, si quid ob parsimoniam propriam, de his honestæ sustentationi necessariis fructibus, comparcant; habent enim se hi fructus ad sustentationem honestam necessarij, sicuti justum stipendium, quod numerari solet, ad certa obsequia obligatis, ergo sicuti hi verissimi Domini, hujus justij sui stipendij fiunt, ita etiam perfectum dominium suorum fructuum ad honestam sustentationem sibi necessariorum, habent hi Clerici beneficiati. Tertio denique valde probabile est, quòd pleni, & perfecti etiam Domini sint hi Clerici sæculares beneficiati, reddituum beneficiorum, etiam superfluum, qui scilicet ad competentem Clerici talis sustentationem necessarij non sunt, ita tamen, ut obligationem habeant hi Clerici in pios usus eos expendendi: Dicitur enim in *cap. unico De Clericis non residentibus*

in 6. Et in Trident. sessione 23. cap. 1. De reform. quòd absentes à divinis officiis sine justa causa, vel non residentes, fructus suorum beneficiorum non faciant suos, & privati debeant fructibus, quos lucrari poterant, si ultra tempus constitutum à beneficio abstulerint; quæ verba satis probant à contrario sensu, quòd dominium suorum fructuum acquirant beneficiati, si quoad residentiam suæ obligationi satisfaciant, cum fructus facere suos, aut lucrari, idem sit, ac dominium acquirere; quòd autem huic dominio etiam adsit obligatio expendendi in pauperes, aut pias causas fructus tales superfluos, ex varijs juribus probatur, & ex mox dicendis patebit.

§. II.

Utrum Clerici beneficiati ex lege justitia teneantur redditus superfluum beneficiorum erogare in pios usus, an verò ex alia lege, vel precepto, sine onere restitutionis?

Obligari tales Clericos ex justitia ad fructus hos superfluos expendendos in pauperes, vel alias pias causas plurimi docent, ita ut ad restitutionem faciendam ex alijs suis bonis teneantur, si superfluum suorum reddituum aliquid in profanos usus expenderit; quam sententiam valde probabilem, omnibus beneficiatis in praxi consulendam, fatentur etiam aliqui, qui contrariam sententiam tuentur, cum quòd satis efficaciter esprobetur, non tantùm ex varijs juris antiqui textibus, sed ex *Trid. etiam sess. 25. cap. 1. De reform.* & ratio etiam probat, quæ cum hoc onere, pacto, & modo, data hæc beneficiatis, putat, ut superflua